

Не чакай ме да се завърна,
сърце на воля да запей,
бесило черно утре, майко,
трупа ми леден ще люлей.
Аз клетва пред народа дадох
в борбата славна да умра,
от мойта кръв земята утре
да грее в слънчева зора.

Васил във стаята надникна
и в тъмното видя едвам
на скъсаната стара черга
лежаха братята му там.
Погледна ги тъй както спяха
сиротни в башиния кът. . .
И топляща вълна на обич
съгря хайдушката му гръд.

За сетен път Васил погледна
към майка си. И път пое. . .
Вълна на скръб отново плисна
осамотеното сърце.
И дълго майката сред мрака
с гърди препълнени от скръб
отправяше очи нататък
към тъмния хайдушки път.